

Arven, hvorimod han, naar Loven vedtoges som den her foreligger, under enhver Omstændighed vilde faae denne frie Raadighed ved Myndighedsalderens Indtrædelse. Jeg troer, at deri ligger en Misforstaaelse, idetmindste er det min Overtydning, at dette ikke kan have været Forslagets Mening. Arveladerens Ret til at bestemme bliver ikke indskrænket ved denne Paragraph, der kun giver en Regel for, hvad der skal foregaae indtil Myndighedsalderen; men er der Bestemmelser, som gaaer ud over Myndighedsalderen, hæver denne Lov dem ikke. Skulde Udtrykkene i Paragraphen være saaledes, at de kunne misforstaaes, haaber jeg, at vor ærede Ordfører vil tage Sagen under nærmere Overveielse, og de ville da kunne rettes. Saavidt jeg forstod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, var det egentlig heller ikke mod dette Punkt, hans Hovedindvending blev rettet, men imod Bestemmelsen angaaende den anden Art Arvetagen, nemlig de tvungne Arvingers. Jeg skal meget villig indrømme, at man til en vis Grad kan sige, at Arveloven lider en lille Forandring ved Loven, ved den her foreliggende Paragraph, at Betragtningen af Arveforholdene bliver noget anderledes, idet der herved gives Arveladeren en noget større Ret over sin Formue end den, vor Arvelov for Dieblirket indeholder, og jeg synes ogsaa, at det omtrent var det, det ærede Medlem meente at kunne indvende, idet han derefter gik over til de Indsigelser han hentede fra det Banfælige i at indrette Bestemmelser saaledes, at der blev tilstrækkelig Sikkerhed for Arvingen. Han paaviste og oplyste — og deri havde han vistnok meget Ret, at den betegnede Bærg kunde være en Mand, som i sin egen Interesse havde vidst, at tilsnige sig Bærgemaalet og at han altsaa ikke vilde være den, der, naar den paagældende Arvelader var død, vilde gjøre Indsigelse imod Bærgen. Han gjorde opmærksom paa, at det paa ingen Maade var afgjort, at Skifteforvalteren var saaledes bekjendt med de paagældende Forhold, at han med Sagkundskab kunde dømme om, hvorvidt Bærgen var stiftet til at fortsætte Bærgemaalet, og altsaa ifølge Loven kunde optræde som den, der opfordrede til, ikke at lade Bærgemaalet bestaae. Endelig gjorde det ærede Medlem med

ligesaa fuld Føie opmærksom paa, at deels kunde der ingen Slægtninge være, og deels kunde Slægtningene, naar der var saadanne, være meget lidet interesserede i at sørge for at faae Bærgemaalet forandret. Dette var Indsigelserne, de ere alle berettigede, og man kan ikke væsentlig indvende Andet derimod, end, at naar man ikke skal gaae ind paa disse Bestemmelser, kommer man bort fra den Tanke, at lade Arveladeren være den, der hovedsagelig bestemmer, hvorledes der skal føres Tilsyn med de umyndige Efterladte og vender tilbage til at fastholde, at Staten som hidtil optræder som den tvungne Bærg for samtlige Umyndige. Den ærede Medlem henviste til, at Paragraphen ogsaa søger at værgemod de Mangler, som her ere tilstede, nemlig ved at paakalde Justitsministeren som den, hos hvem den endelige Afgjørelse skulde ligge, men han sagde ganske rigtigt, at man derved paalægger Justitsministeren noget meget Banfæligt, og han meente, at man gjorde rigtigere i at henvise til communale eller lignende stedlige Bestyrelser, for at disse kunde afgive deres Formening om Sagen. I dette Sidste har det ærede Medlem vistnok fuldkommen Ret; men man skal vel lægge Mærke til, at naar Sagen er overladt til Justitsministeren, og han skal afgjøre den efter sin egen Skjønsomhed, staaer det til ham at forskaffe sig de Oplysninger, han troer ere nødvendige. Det ærede Medlem gjorde her nogle Bemærkninger, som jeg er meget tilbøjelig til at modsige. Han ønskede, at der saa nær som muligt skulde opsættes faste Regler for de Undersøgelser, som skulde finde Sted, før Sagen kom for Justitsministeren, saaledes at hans Erklæring saa at sige blev ledet af disse, men jeg troer, at man, naar man vil overlade en saadan Afgjørelse til en betroet Embedsmand, skal lade ham selv sørge for, hvor han faaer de fornødne Midler til at rette sin Erklæring efter, saaledes at han ikke faaer Noget, der ligner en Stump af et Skjærbrædt, bag hvilket han kan skjude sin Ansvarlighed. Hvor meget jeg end anerkjender Rigtigheden af, at der ved denne Fremgangsmaade paalægges Justitsministeren noget meget Banfæligt, paalægges ham en Pligt, som er svær at opfylde, vil jeg dog ikke raade til, at man i selve Loven i den Hen-